

Κατὰ τὴν τελευταίαν ταύτην διαδικασίαν, συσπῶνται ὀλίγον οἱ περὶ τὸ στόμα μῦς αὐτοῦ καὶ τὰ μεγάλα ὄμματα τοῦ περιβαλλόντος ὑπὸ στήνους πτυχῶν ἐνῶ ὁσάκις κακογλωσσῇ τὸν ἀπὸντα φίλον, ὅλος ὁ ὁργανισμὸς τοῦ παθίνειται· οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀναλύονται, ἡ γλῶσσα ῥεεῖ ἐν ὠκεανῷ μελίτος, αἱ χεῖρες περυγίζουσιν, τὸ σῶμα ὅλον σκίρτα, καὶ αὐτὴ ἡ γαστήρ συσπᾶται καὶ διαστέλλεται. — Τὸ πᾶθος τοῦτο τὸν ἔχει ὑπόδουλον· καὶ σημειώσατε, ὅτι ἀρέσκειται νὰ κατηγορῇ ὄχι τοὺς ξένους, ἀλλὰ τοὺς φίλους καὶ οἰκείους· καὶ τοῦτο τὸ μυστηριώδεςτερον ἀκόμη ἐνστικτὸν τῆς χαιρεκάκου καὶ εἰρώνος γραίας Φύσεως, — διότι βεβαίως πάντα ταῦτα τὰ ἄτιμα παίγνια εἶναι εἰρωνεῖα τῆς μητρὸς Φύσεως: "Ὅσον στενότερον φίλον ἔχει τινὰ, τόσον μᾶλλον αὐξάνει ἡ κατ' αὐτοῦ κακογλωσσία τοῦ θά εἰπῇτε, τότε λοιπὸν ἔτι μᾶλλον θὰ κατηγορῇ τοὺς συγγενεῖς! Βεβαιότατα! τὸν ἤκουσα λέγοντα δεινὰς μομφὰς κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του, παρ' οὗ ἔχει μ' ὅλα ταῦτα ἀφορμὰς εὐγνωμοσύνης· τὸν ἤκουσα ψάλλοντα τὸν ἐξ ἁψαλμον ἐναντίον τοῦ γαμβροῦ του, πολυτίμου ἀνδρὸς, κατέχοντος διαπρεπῆ θέσιν ἐν τῇ κοινωνίᾳ, καὶ, τὸ φρικωδέστερον, τὸν ἤκουσα ψυθυρίζοντα γαμηλοφώνως καὶ ἱεροκαρυφῶς κατὰ μασσημένα λόγια κατὰ τῆς... — Ἄλλ' ἄρκει εἶναι ἀδύνατον νὰ φαντασθῇτε ἕως ποῦ φθάνει τὸ βάθος τοῦ ἀποτροπαίου τούτου πάθους τῆς διπροσωπίας, ἂν μὴ τύχη νὰ συναντήσητε κἀνὲν λαμπρὸν δείγμα αὐτῶν ἐν τῷ βίῳ σας, ὅπερ δὲν σας εὐχομαί.

Ὁ κ. Φωτιάδης σπανιώτατα ὁρέσκειται εἰς πολυμελῆ κύκλον φίλων· συλλαμβάνει τὰ θύματα τοῦ ἀνὰ ἐν, ὡς ἡ τίγρις, τ' ἀπάγει καὶ ἐκεῖ τὰ... πεθαίνει. Κρίτοι ἀπὸ ἐτῶν ἤδη τὸν γνωρίζω καὶ τὸν παρκαλοῦνθ' αἰτοῖται πλειστάκις συνέπεσε νὰ συναντηθῶμεν εἰς συναναστροφὰς καὶ ὁμηλικτικὰς ἐσπερίδας, εἰς ἃς ἀνελίσσοντο πλεῖστα ὅσα καὶ ἐλέγοντο, κατὰ τὸ κρατοῦν σύστημα τῆς πετσετίας — πολλὰ κατὰ ἀπόντων φίλων, αὐτὸς ἐσιώπα, ἐμειδία, ἔλεγεν ἀδιαφόρους τινὰς λέξεις, καὶ — παρ ε τ ῆ ρ ε ι. "Ἄν μὴ παρτεθῇ, ἐπαίξε πιχέτο. — Τὴν ἐπιούσαν ὅμως σὰς ἐκακοφυλάκτει, σὰς ἐνέδρευεν, σὰς συνελάμβανε καὶ ἤρχιζεν ἀμέσως: α — Τὸν εἶδες πάλιν χθὲς τὸ βράδυ τὸν φιλαράκο μας; Τί ἱησουίτης! τί ἄτιμος ἄνθρωπος» κτλ. — Ἡ πετσετία εἶναι ἄλλο εἶδος μαχίνας ἐνέχει μὲν καὶ αὐτὴ οὐκ ὀλίγην διπροσωπίαν, διότι συμβαίνει τὰ πρόσωπα ὧν ἐστρώσατε ἀνοικτιρμόνως τοὺς λογαριασμοὺς χθὲς ἐσπέραν, νὰ τὰ συναντήσητε τὴν ἐπιούσαν ἢ νὰ τὰ ἐπισκεφθῇτε μάλιστα καὶ νὰ συνομιλήσητε μετ' αὐτῶν ὡς ἐπιστήθιος φίλος, ἀλλ' αὐτὴ κατέστη πλέον ὡς εἶδος οἰκογενειακοῦ παιγνίου, ἀκκκου, ὡς εἶδος jeu de compagnie, ἐξ ἐλλείψεως θέματος ὁμιλίας, διὰ τὸ ὅποιον οὐδεὶς πλέον ταράσσεται. Ἄλλ' ὁ συστηματικὸς διπρόσωπος... ὁ ἀμείληκτος, ὁ παρκαμελὼν τὴν ἐργασίαν τοῦ διὰ νὰ διπροσωπήσῃ, εἶναι τύπος ὅπως αὐτοτελής καὶ σαφῶς διαγεγραμμένος.

Ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος φίλος μου — ἂν ἐπιτρέπηται ἡ λέξις — ἐπειδὴ, ὡς εἶπον, κατέστη ἄρκετὰ δυσάρεστος καὶ ἀποφεύγεται ὑπὸ πάντων, μὴ ἔχων συμπε-

ριπατητὴν καὶ ὁμιλητὴν, κατέφυγε) ἐπὶ τέλους εἰς ἀγαθὸν τι ἀνθρωπάριον, συνπαλλήλὸν του ἐν τῷ ὑποεργεῖω, ὑποδεεστέρου ὅμως βαθμοῦ, μετὰ τοῦ ὁποίου τὸν βλέπετε πρῶτ' ἁπλῶς εἰς τὰς πλατείας καὶ τὰ καφενεῖα. Τὸ ἀνθρωπάριον εἶναι ἄρκετὰ ὑπομονητικὸν καὶ ἀντέχει εἰς πάσαν ἐφοδὸν ὀχληρᾶς διπροσωπίας· εἶναι δὲ καὶ ἄρκετὰ κουτοπόνηρον, ὥστε νὰ κερδοσκοπῇ ἐπὶ τοῦ ἐλαττώματος τοῦ ἀνωτέρου του, ἐλπίζον ὅτι, ἐπειδὴ γίνεται ἐκούσιον θῦμα του, θέλει τὸν προστατεύσει, τὸν παραγγάγῃ κτλ. — Αἱ λοιπὸν! τὸ χαρακτηριστικώτατον πάντων εἶναι, ὅτι ὁ κ. Φωτιάδης δὲν φεῖδεται οὔτε τοῦ ἀνθρωπαρίου! Καθ' ἐκάστην πρωίαν, πρὶν ἢ ἀκούῃ ἐμφανισθῇ ὁ ἀχώριστος συνοδὸς του, ἂν τυχὸν μὲ συνοδεύσῃ καθ' ὁδόν, ὁ κ. Φωτιάδης ὁρμᾷ ἐπάνω μου καὶ ἀρχίζει μὲ ὀργὴν σχεδόν: α — Αὐτὸς ὁ βλάκας ὁ Χ** (τὸ ἀνθρωπάριον) δὲν ὑποφέρεται, φίλε μου, μὲ τὴν ἡλιθιότητά του! Εἶναι δὲ καὶ καταχθόνιος ἄνθρωπος! Δὲν ἔξεύρω τί διάβολο μου κολάει ὅπου μ' εὔρει (ἐνῶ τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι ὁ Φωτιάδης τὸν θηρεύει ἀδιακόπως)· δὲν ἠμπορῶ νὰ τὸν ξεφορτωθῶ! Ἀλλὰ θὰ τοῦ δώσω τὸν δρόμον τοῦ μῆα γιὰ πάντα. Χθὲς τὸ βράδυ τὸν ὕβρισα, καὶ πῶς εὖω πλέον νὰ πάγῃ στὸ καλὸ!

Αὐτὸ τὸ κατηγορητήριον μοῦ τὸ λέγει καθε πρῶτ' ὁ καλοκάγαθος ἀνὴρ, καὶ ὅμως καθε βράδυ, διερχόμενος διὰ τοῦ Γιαννοπούλου, τοὺς βλέπω ἐκεῖ εἰς μίαν ἄκρην καθημένους μόνους, τὸν κ. Φωτιάδην καὶ τὸ ἀνθρωπάριόν του, σατανικῶς μειδιῶντας καὶ κρυφομιλοῦντας.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

ΕΙΣ ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΠΟΘΟΣ

(Διήγημα πρωτότυπον)

(Συνέχεια καὶ τέλος)

*Ἦτο κατὰ πάντα ἄξια ν' ἀντιπροσωπεύσῃ τὰς φημιζόμενας διὰ τὴν καλλονὴν των γυναίκας τῆς μελαγχροινῆς φυλῆς τῆς, καὶ ὡς τσιούτην τὴν ἐθαυμάζομεν ἡμέραν τινὰ, ὅτε αἰφνιδίως συνετάρχθη· ἐπὶ τῇ ἐρωτῇ δὲ τῆς διεμνηνῆς ἡμῶν τροφῶ, εἶπεν ὅτι ἤρχετο ὁ Ἰμπήσχ. Τοῦτο ἤρκεσεν ὅπως ἅπαντες παρὰ χρῆμα στραφῶμεν πλήρεις προσδοκίας, πρὸς τὴν ὑποδεχθεῖσαν διεύθυνσιν.

Ἐπλησίαζε μειδιῶν καὶ προσβλέπων τὴν Κουννὴν, ἥτις ἔστρεψεν αὐτῷ τὰ νῶτα κατὰ τὸ ἥμισυ. Τὸν ἐθεωροῦμεν ἐμβρόντητοι, μὲ διεσταλμένα τὰ ὄμματα καὶ ἡμιάνοικτα τὰ χεῖλη.

Πόσον ἄσχημος μᾶς ἐφάνη! Οὐδὲν ἄλλο ἦτο, ἢ χονδροειδὲς Κούρδος μὲ ὄψιν ἀπαισίαν καὶ χυδαῖον παράστημα.

Ἠρώτησε τὴν τροφὸν, τίνος εἴμεθα, καὶ πληροφορηθεὶς τοῦτο, ἤπλωσε τὴν μελαμψὴν, μέχρις ὧμου

γεγυμνωμένην, τυλώδη, καὶ χονδρὴν χεῖρα του, ὅπως μᾶς θωπεύσῃ, καὶ μᾶς ἐκίνησεν εἰς περιδεῆ ὀπισθοχώρησιν. Εἵτα, πακτατῆρσας καὶ ὁ ἴδιος τὸν τρόπον ὃν μᾶς ἐνέπνεεν, ἐστρεψε μειδιῶν πρὸς τὴν Κουννὴν καὶ τῇ ἀπέτεινε τραχέως ἐρώτησιν τινα, ἀτενίζων ἐπιμόνως αὐτήν, τηροῦσαν σιγὴν.

Οὐδὲν ἐξόχως γλυκὺ ἢ χάριεν ἀνεύρομεν εἰς τοὺς στρογγύλους καὶ μέχρι διαρρήξεως διεσταλμένους ἐκείνους ὀφθαλμούς.

Ἀλλὰ συνελθόντες ταχέως ἐκ τῆς ἀπογοητεύσεως, καὶ ἀνκμνησθέντες τὸν σκοπὸν δι' ὃν ἐποθοῦμεν τὸσον τὴν ὑψηλὴν γνωριμίαν του, ἐσπεύσαμεν νὰ ἐπωφεληθῶμεν αὐτῆς, καὶ ἐβιάζομεν τὴν τροφὸν νὰ τὸν ἐρωτήσῃ, πότε θὰ ἀγοράσῃ τὴν Κουννὴν, καὶ νὰ τὸν παρακινήσῃ ὅπως τὸ πράξῃ τὸ ταχύτερον.

Ἐκείνη ὅμως μᾶς ἀφῆκεν ἀναύδους, διὰ τοῦ ἀναντιρρήτου ἐπιχειρήματος:

— «Τοιοῦτον πρᾶγμα δὲν λέγεται».

Καὶ ὁ κούρδος ἀπεμακρύνθη κροτῶν κατὰ γῆς ζευγὸς παμμεγίστων ὑποδημάτων, ἀνερχομένων μέχρι γόνατος, ἕκαστον τῶν ὁποίων εἶχε βάρος μολύβδου, καὶ ἦτο θαῦμα πῶς κατάρθου νὰ τὰ μετακινή,

Ἡ Κουννὴ τότε μεταστραφεῖσα μᾶς εἶπεν, ὅτι τὴν εἶχεν ἐρωτήσει, ἐὰν ὁ πατήρ της εὕρισκετο εἰς τὴν σκηνήν, ὑποδηλῶν διὰ τοῦ τρόπου τούτου εἰς αὐτήν, ὅτι τὸν ἐζήτει ὅπως διαπραγματευθῇ περὶ τῆς ἀγορᾶς της.

Ἄλλ' ἦτο ἀπλῶς φιλόφρων ὑπαινιγμὸς, ἐξ ἐκείνων οὓς συνηθίζουσιν οἱ ἐρωτῶτροποι, διότι παρῆλθε πρὸ τῆς σκηνῆς, χωρὶς οὐδὲ κἄν νὰ στρέψῃ τὸ βλέμμα νὰ ἴδῃ ἐντὸς διὰ τῆς ἀνοικτῆς εἰσόδου.

Ἐν τοσούτῳ, ἡμεῖς ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐπελαθόμεθα βαθμῆδὸν τοῦ κυρίου σκοποῦ τῶν πόθων μας, οἵτινες κατήντησαν ὃ ἀποβλέπωσι πλέον εἰς μόνον τὸν γάμον τῆς Κουννῆς. Ἀληθῶς δ' εἶπεῖν, δὲν ἐννοοῦμεν ἀκριβῶς τί ἐποθοῦμεν καὶ τί ἐπεριμένομεν ἀπὸ τὴν Κουννὴν νυμφευμένην. Τοῦτο ὅμως δὲν μᾶς ἐκώλυε τοῦ νὰ δυσχεραίνωμεν καὶ ἀσφυκτιῶμεν ἐπὶ τῇ βραδύτητι καὶ ὅσον ἡμεῖς ἐβιάζομεθα, τόσον οἱ καρδοῦχοι ἐφαίνοντο ὀλιγωροῦντες καὶ σχεδὸν λησμονήσαντες τὴν ὑπόθεσιν. Ἀποδείξεις δὲ, ὅτι μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας ἀναχωροῦντες κατελείπωμεν τὰ πράγματα εἰς τὴν θέσιν τὰ εἶχμεν εὖρει.

Τὴν τελευταίαν ἡμέραν κατὰ τὴν τακτικὴν ὥραν, μετέβημεν ὅπως ἀποχαιρετίζωμεν τὴν νομάδα φίλην μας, πλὴν δὲν τὴν εὕρομεν εἰς τὴν συνήθη θέσιν της.

Πῶς συνέβαινε τοῦτο, ἐνῶ ἐγνώριζεν ὅτι θὰ ἤρχομεθα;

Θὰ ἀνεχωροῦμεν λοιπὸν χωρὶς νὰ τὴν ἀποχαιρετίζωμεν;

Παρεμείναμεν ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἐκεῖ, σκεπτόμενοι ἐὰν ἔπρεπε νὰ πλησιάζωμεν εἰς τὴν σκηνὴν της καὶ ἐρωτήσωμεν, ὅτε μᾶς ἐκοψε πᾶσιν πρὸς τοῦτο ὀρεξὶν ἡ θηριώδης θεὰ τοῦ Ἱμπήσχ εἰσελθόντος σκυθρωπῶς ἐν αὐτῇ.

Ἀπερχόμενοι τὴν ἐπαύριον ἐπὶ τῶν ὑδοιορικῶν φορεῶν μας, εἶδομεν μακρόθεν πλῆθος πολὺ συνηγμένον παρὰ τὴν σκηνὴν τοῦ Ράσκο. Σύμπασα ἡ νο-

μαδικὴ ἐκείνη κοινωνία διετέλει ἐν συγχύσει καὶ ἐφαίνετο πανηγυρίζουσα γενικὴν τινα ἑορτήν.

Μὴ ἡ Κουννὴ ἐνυμφεύετο; «Ὁ ἐὰν ἐμένομεν ὀλίγας ἐτι ἡμέρας!...

Πλὴν ἦτο ἀργά· ποῖος ἐπέιθετο πλέον διὰ τοιαῦτα παιδικὰ πράγματα, νὰ ἐπιστρέψωμεν ὀπίσω; Ὑπομονὴ μέχρι τοῦ ἐπομένου φθινοπώρου ὅτε θὰ ἐπληροφοροῦμεθα τὰ πάντα.

Ἄλλ' ἡ σιωπηλὴ ἐγκαρτέρησίς μας ἡμείφθη, καὶ δὲν ἀνεμείναμεν τόσον.

Τὸν Μάϊον κατερχόμενοι ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου ἐλληνικοῦ χωρίου Ἄκ-ορέν (Λευκὸν ἐρείπιον) ἐθά διήλθομεν τὴν ἀνοιξιν, ἐπεξεύσαμεν πλησίον ρύακος, ὅπως ἀναπαυθῶμεν καὶ προγευματίσωμεν, ὅτε ταῦτοχρόνος ἐφθάσε καὶ ἐνοπλὸς τις Κούρδος ἱππεὺς ἀλλιστον ἔπαυεν, ὅστις, διελθὼν πρὸ ἡμῶν μᾶς παρατήρησε πληγίως, καὶ προχωρήσας ἐφ' ἱκανὸν ἐτι διάστημα ἀφίππευσεν ὁμοίως παρὰ τὸν ρύακα, προσδέσας δὲ τὸ ζῶον του εἰς τινα κορμὸν, ἐκάθησεν ὑπὸ τὴν σκιὰν πολυχλάδου ἰτέας, ἀναμένων. Ἦτο πελώριος τὸ ἀνάστημα, καὶ τυφλὸς τὸν ἕτερον ὀφθαλμόν.

Μετὰ μικρὸν, ἐφάνη ἐξελθούσα τῆς πλησίον φάραγος ἀπέραντος συνοδεία παντοειδῶν κτηνῶν κατ' ἀγέλας βαινότων, ἡτις ἐν παρατάξει πρὸ ἡμῶν διαβαίνουσα, κατεκάλυψεν ἐντὸς στιγμῆς ὁλόκληρον τὸ πέριξ πεδίον. Ἦτο ἡ ἰδιοκτησία πλουσίου κούρδου, ποιῶντος τὴν συνήθη ἐαρινὴν μετανάστευσιν. Καὶ πρῶται μὲν ἐβάδιζον αἱ ἀδιαθετοῦσαι ἢ ἀνήλικες κάμηλοι, — αἱ μὴ δυνάμεναι νὰ ἐργασθῶσιν καὶ ὡς ἐκ τούτου εἰκοροῦσαι — ὑπὸ τὴν ἡγεμονίαν γηραιοῦ σαβράνμπασί (καμηληλάτου) καθημένου μακαρίως ἐπὶ μικροσκοπικοῦ ὄνου. Κατόπιν εἶπετο ἀτελεύτητος ἀγέλη βουβάλων, ἵππων, ἡμιόνων, ὄνων, βοῶν, προβάτων, αἰγῶν, ἀνὰ χιλιάδας ἀριθμουμένων καὶ διηρημένων εἰς χωριστὰς ἀγέλας, τὸ δὲ κέντρον τοῦ πολυποικίλου ἐκείνου πληθυσμοῦ, κατεῖχεν ἡ φέρουσα τὴν σύζυγον τοῦ ἰδιοκτῆτου γιγαντιαία κάμηλος, ἡ μεγαλύτερα καὶ ὠραιότερα ὄσων ποτε εἶδμεν, καταστόλιστος διὰ πολυπληθῶν κισμημάτων κατεσκευασμένων ἐκ διαφόρων ὀστράκων, καὶ ἀναριθμητῶν κωδωνίσκων καὶ κωδῶνων, ὧν τρεῖς μέγιστοι εἰς τὸ μέσον τοῦ καμπύλου λαιμοῦ καὶ ἐκατέρωθεν τῶν πλευρῶν παρῆγον εἰς ἕκαστον βραδὺ βῆμα τοῦ μεγαλοπρεποῦς ζώου ἐκκωφαντικὸν βόμβον.

Τὸ λωρίον αὐτῆς ἐκράτει ὅπως τὴν καθοδηγῇ μέσῳ τῆς γενικῆς καὶ ἀπεριγράφτου ἐκείνης παραζάλης, ὑποσκάζων κούρδος, τὸν ὅποιον ἡρώτησέ τις ἐκ τῆς συνοδείας ἡμῶν εἰς τίνα ἀνῆκον ὅλα ταῦτα τὰ πλοῦτη, καὶ ὅστις ἀπήντησεν:

— Εἶνε τοῦ Κιόρ-Τζιντό (τυρλοῦ Τζιντό). Εἰς δὲ τὴν πρακτῆρησιν ὅτι ἦσαν παρὰ πολλά:

— «Ὅταν ὁ θεὸς θὰ δώσῃ, δίδει κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἀπεκρίνατο μετὰ πικρίας ὁ πτωχὸς καμηληλάτης.

Εἰς τοὺς χαρακτῆρας τοῦ ἀνθρώπου τούτου ἐπιστεύσαμεν πρὸς στιγμὴν, ὅτι ἀναγνωρίζομεν τὸν μνηστῆρα τῆς Κουννῆς Ἱμπήσχ, ἀλλ' ἀμέσως μετενοήσαμεν, διότι οὗτος ἦτο χωλὸς, καὶ λίαν μικρὸσωμος, τοιοῦτος τοῦλάχιστον ἐφαίνετο πρὸ τοῦ τοῦ κολοσσοῦ

τῆς ὑπ' αὐτοῦ ὀδηγουμένης καμήλου, καὶ ἐστρέψαμεν τὰ βλέμματα πρὸς τὴν βασιλίσσαν ὅλου ἐκείνου τοῦ ζωολογικοῦ κόσμου.

Ὅποια χαρμύστος ἐκπληξίς! Ἦτο ἡ Κουννὴ, αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ, καὶ παρὰ τὸ πλευρόν της χαμηλὰ ἐπὶ ἱπποῦ ἡ γραῖα μήτηρ της Χαθᾶ.

Ἦθελήσαμεν νὰ τεινώμεν πρὸς αὐτὴν τοὺς βραχίονας, νὰ τὴν κράξωμεν, ἡ πάροδος ὅμως τοσοῦτου καιροῦ μᾶς εἶχεν ἀποξενώσει καὶ συνεσταλλόμεθα· ἐκείνη ἐν τούτοις μᾶς ἀνεγνώρισε, καὶ προσεμεῖδία γλυκεῖα ὡς ἄλλοτε. Εἶχε λοιπὸν νυμφευθῇ, καὶ ὁ χωλὸς ἐκεῖνος ἦτο πράγματι ὁ Ἰμπήσχ; Δὲν ἠργήσαμεν νὰ μάθωμεν τὰ πάντα, διότι ταχέως ἡ Κουννὴ καταβᾶσα ἐκ τοῦ ὕψους τῆς καμήλου της, ἔδραμε πρὸς ἡμᾶς καὶ μᾶς ἐνηγαλίσθη. Μετ' ὀλίγον, προσεκληθῆ ἡ συνοδία μας ὑπὸ τῆς σταματησάσης κευδικῆς εἰς φιλικὸν γεῦμα, μεθ' ὃ ἡ Κουννὴ, περικυκλωθεῖσα ὑφ' ὄλων ἡμῶν, ἀφηγήθη τὰ κατ' αὐτήν.

Θλιβερά μεταβολὴ εἶχεν ἐπέλθει.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεως ἡμῶν ἀπὸ τῆς ἐξοχῆς Καζ-ὀδᾶ, ὁ πατὴρ τῆς Κουννῆς Ράσκο ἀπέθνησκε, καταλείπων χήραν τὴν προσφιλῇ του Χαθᾶ, ὀρφανὴν δὲ τὴν Κουννὴν καὶ ἄνυμφον.

Τὸ λυπηρὸν τοῦτο συμβεβηκὸς ἔδρασεν ἐπὶ τῆς τύχης τῆς νεαρᾶς νομάδος, πλειότερον παρ' ὅσον ἡδυκάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν.

Ἡ μωαμεθανικὴ θρησκεία, ἣν, ὡς εἴπωμεν, πρεσβεύουσιν οἱ Κούρδοι, ἐπιβάλλει ὑποχρεωτικῶς τὸν γάμον εἰς τὴν χήραν, ἔστω καὶ ἐσχατόγηρον, πολλοὶ δὲ εὐρέθησαν οἱ μνηστῆρες καὶ διὰ τὴν τέως σύντροφον τοῦ μακαρίτου Ράσκο, μεταξὺ τῶν ὁποίων δὲν ᾔκνησε νὰ καταταχθῇ καὶ ὁ Ἰμπήσχ, πρῶτον τῆς Κουννῆς ὑποψήφιος.

Εἰς πολλοὺς βεβαιῶς θά φανῇ παράδοξον τὸ τοιοῦτο, ἀλλὰ δυνάμεθα νὰ βεβαιώσωμεν, ὅτι ὀλίγοι δὲν θά ἐπραττον τὸ αὐτὸ εἰς τὴν θέσιν τοῦ Ἰμπήσχ εὐρισκόμενοι. Διότι, ἡ γηραιὰ Χαθᾶ, καίτοι ἄσχημος, ἐκέκτητο μῶλον τοῦτο θέλητρά τινι ἀκαμάχητα.

Παρὰ τοῖς Κούρδοις, μία γυνή, τοσοῦτο πλειοτέρας ἀπολαύει ἐκτιμήσεως, ὅσον πλουσιωτέρα κατορθωθῇ ἡ πώλησίς της. Φυσικῶς λοιπὸν, ἡ χήρα, ἥτις θεωρεῖται ἀνεξάρτητος καὶ τὸ ἀντίτιμον ἑαυτῆς, ἀνῆκον εἰς τὴν αὐτὴν οἰκογένειαν, καθίσταται περιττὸν, ὑπάρχει λίαν περιζήτητος, ὡς νυμφευομένη δωρεάν, πρὸ πάντων δὲ, ὅταν ἔχη θυγατέρα ἐν ᾧ γάμου, δυνάμενην ν' ἀποφέρῃ διὰ τῆς νυμφεύσεως αὐτῆς, οὐχὶ εὐκαταφρόνητον ποσὸν εἰς τὸν νέον πατέρα της.

Καὶ ἡ Χαθᾶ εἶχε τέσσαρας ἐπὶ πλέον, ἐκτὸς τῆς Κουννῆς, θυγατέρας.

Ὅθεν, ὁ Ἰμπήσχ εἶχε δίκαιον νὰ μὴ διστάσῃ μεταξὺ τῆς δυσειδοῦς γραίας καὶ τῆς καλλιμόρφου νεᾶνιδος, τοῦ συμφέροντος καὶ τοῦ αἰσθήματος. Ἐχέφρων ἀνὴρ δὲν παρεσύρθη ὑπὸ τοῦ τελευταίου.

Ὡν ἡδὴ εὐκατάστατος, διὰ τοῦ συνοικεσίου τούτου ἡδύνατο ἐντὸς ὀλίγου χρόνου ν' αὐξήσῃ σπουδαίως τὴν περιουσίαν του.

Ἡ δὲ Χαθᾶ, σκεπτομένη ὀρθῶς νὰ νυμφεῖται τὴν θυγατέρα της μετὰ τοῦ πλουσίου προῖσταμένου τοῦ

μακαρίτου Ράσκο, ὅστις δὲν εἶχεν ἀποσύρει τὴν περὶ γάμου πρότασίν του, ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ τὴν ἀξίει-παινον οἰκονομίαν τῶν γαμβρῶν, κρατοῦσα δι' ἑαυτὴν τὸν Ἰμπήσχ, ὡς τὸν εὐπορώτερον τῶν εἰς αὐτὴν παρυσιασθέντων μνηστῆρων.

Ἡ Κουννὴ ὑπέστη ἀτάραχος τὴν δεινὴν προσβολήν.

Ἀφημένη εἰς τὴν φύσιν της, καὶ ὑπ' οὐδεμιᾶς τεχνιτῆς ἀνατροφῆς διαστραφεῖσα, διετῆρει τὴν ἔμφυτον γυναικείαν ἀξιοπρέπειαν, καὶ δὲν κατεδέχθη νὰ δεῖξῃ τὴν ἐλαχίστην ἀδυναμίαν. Ἰσως ὠχρίασεν, ἀλλ' ἡ ἡλιοκαὴς τοῦ δέρματός της χροιά οὐδὲν προέδωκε.

Καὶ ἐλυπήθη μὲν διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ χρυσοῦ της ὀνείρου, νῦχαρίστησεν ὅμως τὸν οὐρανὸν, ὅτι ἐγκαίρως τῇ παρέσχε περιστάσιν ἀποτρέψασαν αὐτὴν τοῦ νὰ συνδεθῇ μετὰ τοιοῦτου ἀνδρός. Ὅταν δὲ ὁ νέος πατὴρ της αὐθημερὸν διεπραγματεύθη ἀπλήστως τὴν πώλησίν της πρὸς τὸν μονόφθαλμον καὶ νυμφευμένον Τζιντό, ἐφάνη μετὰ προθυμίας δεχομένη τὸν γάμον ἐκεῖνον, μὴ ἀπαξιόουσα νὰ ἐκτιμήσῃ τὰ ἀληθῆ αἰσθήματα τοῦ μελλονύμφου της, καίτοι ἀποβλέποντα τὴν ἄλλην του σύζυγον.

Ἐγκατέστη λοιπὸν ὑπὸ τὴν σκηνὴν τοῦ πλουσίου καμηλοτρόφου, οὐχὶ ὡς σύζυγος, ἀλλ' ἀπλῶς ὡς δούλη καὶ νοσοκόμος τῆς λατρευομένης ἀσθενοῦς, ὑποταχθεῖσα ἀγογγύστως εἰς τὴν μοῖράν της.

Πλὴν, δέικνυται ἐνίοτε τόσον σαρκαστικὴ εἰς τοὺς ἐμπαιγμούς της ἡ τύχη!

Μεταξὺ τῶν κτηνῶν, ἅπερ ἔλαβεν ὁ Ἰσκαριώτης Ἰμπήσχ ὡς τίμημα τῆς Κουννῆς, τὸ καλλίτερον, ἐκεῖνο δι' ὅπερ ἐλογίσθη εὐτυχὴς κατορθώσας νὰ τὸ ἀποσπάσῃ παρὰ τοῦ Τζιντό, ἔπασχεν ἐκ μολυσματικῆς νόσου· αὐτὴ ἀκαριαίως μετεδόθη εἰς πάντα τὰ λοιπὰ κτήνη του, καὶ ὡς θεῖα μάστιξ τὰ κατέστρεψε, προσβαλοῦσα καὶ τὰ παῖδια, τινὰ τῶν ὁποίων ἀπέθανον, γευθέντα ἐκ τοῦ κρέατος τῶν ἀσθενῶν ζώων, ἅτινα προλαμβάνοντες ἐσφάζον καὶ ἐτρώγον χάριν οἰκονομίας. Καὶ οὕτως, ἐντὸς βραχυτάτου χρόνου ἡ κακῶς κτηθεῖσα περιουσία ἐντελῶς κατεστράφη, καὶ ὁ πλεονέκτης Κούρδος ἀπέμεινε μόνος μετὰ τῆς γραίας Χαθᾶ καὶ τῶν δύο μικροτρῶν τέκνων της, τὰ ὁποῖα κύριος οἶδεν, ἐὰν θὰ ἤξιοῦντο νὰ ἡλικιωθῶσιν, ὅπως τὸν ἀποζημιώσωσι.

Ὁ Ἰμπήσχ, ἐμμανὴς ἐκ τῶν ἀλλεπαλλήλων τούτων συμφορῶν, ἠθέλησε διὰ τῆς ληστείας νὰ ἐπανορθώσῃ τὰ κακῶς κείμενα· πλὴν, καὶ ἐκεῖθεν ἐπέστρεψε μὲ μίαν πληγὴν εἰς τὸν πόδα, ἥτις τὸν κατέστησε χωλὸν διὰ βίου.

Μόλις δὲ τῇ μεσιτείᾳ τῆς ἀναξιοπαθοῦς Χαθᾶ, κατάρθωσε ν' ἀναλάβῃ τὴν θέσιν τοῦ προκατόχου τοῦ Ράσκο, ὡς ὀδηγὸς καὶ ἐπιμελητῆς τῶν μεταγωγῶν καμήλων παρὰ τῷ ἀνδρὶ τῆς Κουννῆς, ἥτις, μετ' ἐγκαρτερήσεως ὑπηρετοῦσα, δὲν ἤρρησε ν' ἀγαπήσῃ θερμῶς τὴν ὄντως ἀξιαγάπητον προϊσταμένην της, ἡ ὁποία, ἐπίσης τὴν ἡγάπησε, καὶ μέχρι τοσοῦτου μάλιστα βαθμοῦ αὐταπαρνήσεως, ὥστε ν' ἀφήσῃ αὐτὴν μόνην κυρίαν ἀποθνήσκουσα, καὶ νὰ τὴν συστήσῃ ἐνθέρμως, ἐν ταῖς τελευταίαις αὐτῆς θελήσεσιν, εἰς

τὴν ἀγάπην καὶ ἐκτίμησιν τοῦ χηρεύσαντος καὶ τε-
θλιμμένου Τζιντό.

Ταῦτα εἶπεν ἡ Κουννὴ, ἣτις εἶχε νυμφευθῆ τέλος.

Καὶ ἡμεῖς, τότε μόλις ἀνεμνήσθημεν τὴν ἀρχικὴν
τῶν πόθων μας πηγὴν.

Καὶ ἡ παρὰ τὴν λίμνην ἐπαυλις; Ἀνεβλήθη πρὸς
ὄραν ἐπ' ἀόριστον.

Ὁ τυφλὸς Κουρδὸς εἶχεν ἤδη ἀποσυρθῆ ὑπὸ σκιὰν
δένδρου, ρεμβάζων μελαγχολικῶς· πιθανῶς ἀνεπύλει
τὴν μακαρίτιδά μεταστᾶσαν. Καὶ ἡμεῖς, ἀποχαιρε-
τίσαντες, ἱππεύσαμεν καὶ ἀπῆλθομεν.

Μετ' ὀλίγον χρόνον, ἄλλοι πόθοι ἐπλήρωσαν τὰς
ψυχὰς μας, πρὸς τοὺς ὁποίους ἡ ἰδιοτροπία τῶν ἰσχυ-
όντων δὲν ἠθέλησε νὰ φανῇ τόσον ἀμείλικτος. Ἐγ-
κατελείψαμεν τὰ μέρη ἐκεῖνα, καὶ ἀπῆλθομεν εἰς
ἐπίσκεψιν χωρῶν ἄλλων καὶ τόπων μᾶλλον πεπολι-
τισμένων. Καὶ ὅτε μετὰ πάροδον ἐνιαυτῶν ἐπανεκάμ-
ψαμεν μεγάλοι, εὐρόντες στενόχωρον τὸν ἀπολίτιστον
ἐκεῖνον κόσμον, ἀνεμνήσθημεν τοῦ παιδικοῦ μας ὄνει-
ρου, καὶ ἐσκέφθημεν νὰ τὸ πραγματοποιήσωμεν.

Μετέβημεν εἰς τὴν λίμνην, ἀλλὰ πόσον ἄλλοιᾶ μᾶς
ἐφάνη τὴν φορὰν ταύτην! Τέλμα δυσώδες, πλήρες ἀ-
καθαρσιῶν καὶ μολυσμάτων, ὡς ἐκ τῶν διχοκῶς ἐν
αὐτῇ διαμενουσῶν χηνῶν, αἵτινες οὐδὲν πλέον θέλγη-
τρον παρουσιάζον εἰς τοὺς ἡλικιωθέντας ὀφθαλ-
μοὺς μας.

Ἐκτοτε ἐγκατελείψαμεν ὀριστικῶς τὴν ἰδέαν τοῦ
πρώτου μας ὀνείρου, καὶ ἀπεφασίσαμεν ν' ἀφῶσωμεν
τοὺς τόπους ἐκεῖνους.

Μετ' οὐ πολὺ, καὶ πάλιν ἀπηρχόμην τῆς Μικρᾶς
'Ασίας καθ' ὃδόν, συννητήθημεν μετὰ ληστῶν Κουρ-
δων, οἵτινες διέταζαν τοὺς ἀμαξηλάτας νὰ σταματή-
σωσιν· ἐνῷ δὲ ἦσαν ἔτοιμοι νὰ πυροβολήσωσι καθ' ἡ-
μῶν, εἰς ἐξ αὐτῶν, ἀναγνωρίσας τὸν πατέρα μας, ἔδραμε
νὰ σφίγῃ τὴν χεῖρά του, νεύσας συνάμα πρὸς τοὺς συν-
τρόφους του νὰ παύσωσι τὰς ἐλθροπραξίας. Ἦτο ὁ
χωλὸς Ἰμπήσχ, ὅστις, πληροφορήσας ἡμᾶς περὶ τῆς
καλῆς ὑγείας τῆς Κουννῆς, μᾶς ἀφῆκε νὰ διέλθωμεν
ἀνενόχλητοι.

Εἶχομεν πρὸ δέκα ἐτῶν συμφάγει· μετ' αὐτοῦ, κατὰ
τὴν παρὰ τὸ χωρίον Ἀκ-ὄρὲν συνάντησιν μας.

Ἡ Κουννὴ εἶχε δίκαιον. Ἦτο τίμιος ἄνθρωπος!

ΠΗΝΕΛΟΠΗ ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΟΥ

ΑΚΑΤΑΒΥΘΙΣΤΟΝ

Ὁ ἀμερικανὸς πλοίαρχος Νόρτωνα πρὸ καιροῦ ἔχει
εὑρεῖ νέον σύστημα κατασκευῆς πολεμικῶν πλοίων διὰ
συνδυασμοῦ διαμερισμάτων πεπληρωμένων δι' ὕδατος καὶ
δι' αἵρος, ὥστε τὸ πλοῖον νὰ καθίσταται ἀκαταβύθιστον.
Ἡ κατασκευὴ μικροτέρου πλοίου κατὰ τὸ σύστημα τοῦτο
ἀπέδειξεν αὐτὸ ἐξαιρετικὸν καὶ πρακτικόν, ἀπεφασίσθη λοι-
πὸν τώρα νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ ἐπὶ πολεμικῶν πλοίων τῶν
Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Ἐσχάτως ἐγένετο ἐν τῇ βουλῇ
ἡ πρότασις νὰ δοθῇ τῇ ἐπὶ τῶν ναυτικῶν ὑπουργῷ ἡ ἄ-
δεια πρὸς κατασκευὴν θωρηκτοῦ 6,000 τόνων κατὰ τὸ
σύστημα τοῦ Νόρτωνα. Θὰ κατασκευασθῇ ὁλόκληρον ἐκ
χάλυδος καὶ θὰ διαίρηται εἰς 170 καθετοὺς καὶ ὀριζον-
τίους χώρους ἢ διαμερίσματα.

Ἡ ΣΧΟΛΗ

ΤΗΣ ΥΑΣΝΑΙΑ ΠΟΛΙΑΝΑΣ

(ὑπὸ τοῦ κόμητος Λέοντος Τολοταί.)

(Συνέχεια)

Ἡ γνώμη τοῦ λαοῦ περὶ τῆς Σχολῆς ὑπέστη με-
γάλην τροποποίησιν ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς. Ὅτι
κατ' ἀρχὰς ἐλέχθη, θὰ λάβωμεν ἀφορμὴν νὰ τὸ ἀνα-
φέρωμεν ἐν τοῖς κατωτέρω. Σήμερον λέγουσιν, ὅτι ἐν
τῇ Σχολῇ τῆς Ὑασνάια Πολιάνας διδάσκουσι τὰ
πάντα, ὅλας τὰς ἐπιστήμας, καὶ ὅτι ὑπάρχουσιν ἐν
αὐτῇ διδασκαλοὶ... τρομάρα! Λέγουσιν, ὅτι κατα-
σκευάζουν τὸν κεραυνὸν καὶ τὴν ἀστραπὴν. Ἐν τού-
τοις, οἱ μαθηταὶ ἐννοοῦσι θαυμάσια, μαθόντες ἤδη
τὴν ἀνάγνωσιν καὶ τὴν γραφὴν.

Ὅτι ὅθι τινὰς, — τοῦ, πλουσίους ἀγρότας —
νὰ μᾶς ἐμπιστεύωνται τὰ τέκνα των, εἶνε ἡ ματαιο-
φροσύνη τοῦ νὰ τὰ βλέπωσι σπουδάζοντα τελείως,
μανθάνοντα τὴν διαίρεσιν (ἡ διαίρεσις δι' αὐτοὺς
εἶνε ὁ ὕψιστος βαθμὸς τῆς ἐκπαιδεύσεως). Ἄλλοι πα-
τέρες ἐκτιμῶσι τὴν ἀπάκτησιν γνώσεων ὡς πρᾶγμα
λίαν ὠφέλιμον· ἀλλ' οἱ πλεῖστοι ἐνεργοῦσιν ἀσυνει-
δήτως, ὑπεύχοντες μόνον εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ αἵωνος.

Οἱ μαθηταὶ οὗτοι, οἱ οὕτως ἐλθόντες εἰς τὴν σχο-
λὴν, οἵτινες ἀποτελοῦσι τὴν πλειονοψηφίαν, παρευ-
τιάζουσιν ἡμῖν τὸ εὐτυχέστερον φαινόμενον· ἐπιδί-
δουσι τόσον καλῶς εἰς τὴν σπουδὴν, ὥστε οἱ πατέ-
ρες των ἐνδίδουσιν ἀμέσως εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τῶν
παιδῶν, καὶ αἰσθανόμενοι οἱ ἴδιοι ἀνεπαισθήτως, ὅτι
τὰ τέκνα των νὰ κερδήσωσιν μόνον ἔχουσιν ἐκ τῆς
Σχολῆς, οὐδόλως ἀποσύρουν αὐτά. Εἰς πατὴρ μοι
διηγήθη, ὅτι μίαν φορὰν ἔκαυσε δλοκληρον ἐν κη-
ρίον, κρατῶν αὐτὸ ἐμπροσθεν τοῦ βιβλίου τοῦ υἱοῦ
του, ἐπήνεσε δὲ πολὺ καὶ αὐτὸν καὶ τὸ βιβλίον του.
Ἦτο δὲ τοῦτο τὸ Εὐαγγέλιον.

— Ὁ πατὴρ μου, μοι ἔλεγεν ἐπίσης ἕτερος μαθη-
τῆς, ὁ πατὴρ μου ἀκούων ἐν διήγημα, ἐμεδίεισε καὶ
ἀπῆλθεν· ἀλλὰ τὴν ἀγίαν γραφὴν, ἐμείνε μετρί τοῦ
μεσονυκτίου ὅπως τὴν ἀκούσῃ, καὶ μ' ἐφώτιζεν ὁ
ἴδιος.

Εὐρισκόμενός ποτε μεθ' ἐνὸς νέου διδασκάλου ἐν
ἐπισκέψει παρὰ τινι μαθητῇ, τῷ ἔδωκα, διὰ νὰ ἐπι-
δείξῃ τὰς γνώσεις του, πρόβλημα ἀλγεβρικὸν πρὸς
λύσιν. Ἡ μήτηρ ἦτο ἀπησχολημένη εἰς τὴν θερμά-
στραν, καὶ τὴν εἶχομεν λησμονήσει. Ἀκούουσα τὸν
υἱὸν της, ὅστις κατασκευάζε τὴν ἐξίσωσιν, νὰ λέγῃ
μὲ ἥθος σοβαρὸν καὶ ἀπησχολημένον: α2β—γ—δ
ἐκάλυψε τὸ στόμα της διὰ τῆς χειρὸς, καὶ συνεκρά-
τει ἑαυτὴν ἐπὶ μακρόν. Εἶτα, κατέληξεν εἰς ἐκρηξιν
γελῶτων, χωρὶς νὰ δύναται νὰ μᾶς ἐξηγήσῃ διατὶ
ἐγέλα.

Ἡ γενικὴ γνώμη εἶνε, ὡς πιστεύω, αὕτη: ὅτι δι-
δάσκονται τὰ πάντα (ὅπως καὶ εἰς τὰ παιδιὰ τῶν
εὐγενῶν), μετὰ ζήλου καὶ ματαίας· ἀλλὰ συναμ-
ταχέως μανθάνουσι τὰ παιδιὰ ἀνάγνωσιν καὶ γρα-
φὴν, καὶ διὰ τοῦτο, πρέπει νὰ στέλλωνται εἰς τὴν
σχολὴν ταύτην. Κυκλοφοροῦσιν ἐπίσης καὶ φῆμαι